

A KÚRIA
mint felülvizsgálati bíróság
í t é l e t e

Az ügy száma: Mfv.VIII.10.011/2022/9.

A tanács tagjai: Dr. Hajdu Edit a tanács elnöke
Dr. Mészárosné dr. Szabó Zsuzsanna előadó bíró
Dr. Stark Marianna bíró

A felperes: felperes neve
cím1
Th. cím2

A felperes képviselője:
Tettrekész Magyar Rendőrség Szakszervezete
Dr. Balázs Ildikó kamarai jogtanácsos
cím3

Az alperes: alperes neve
cím4

A per tárgya: közalkalmazotti jogviszonyhoz kapcsolódó igények

A felülvizsgálati kérelmet benyújtó fél: felperes

A másodfokú bíróság neve és a jogerős határozat száma:
Fővárosi Ítéltábla 1.Mf.I.31.207/2021/6.

Az elsőfokú bíróság neve és a határozat száma:

Fővárosi Törvényszék 12.M.70.709/2020/28.

Rendelkező rész

A Kúria a Fővárosi Ítéltábla 1.Mf.I.31.207/2021/6. számú ítéletét hatályában fenntartja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek – 15 nap alatt – 100.000 (százezer) forint felülvizsgálati eljárási költséget.

A felülvizsgálati eljárásban felmerült 915.275 (kilencszáztizenötezer-kettőszázhetvenöt) forint felülvizsgálati eljárási illeték az állam terhén marad.

Az ítélet ellen további felülvizsgálatnak nincs helye.

Indokolás

A felülvizsgálat alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperes 2011. szeptember 16-tól állt közalkalmazotti jogviszonyban az alperesnél munkavédelmi előadó munkakörben a biztonságtechnikai szervezeti egységnél. 2013. február 4-én kelt kinevezés-módosítása szerint a munka-, tűz- és vagyonvédelmi osztály szervezeti egységnél dolgozik. A 2016. március 24-én kelt kinevezés-módosítás szerint pedig a felperes munkaköre csoportvezető.

[2] Az alperes 2017. november 15-én kelt főigazgatói utasításával 2017. december 1-vel módosította a munka-, tűz- és vagyonvédelmi csoport feladatkörét, a csoport elnevezése munka- és tűzvédelmi csoportra módosult, továbbá a vagyonvédelmi funkciókat két önálló csoportra leválasztották. A munka-, tűz- és vagyonvédelem területén 2017. november 30-án a már kiadott vezetői megbízásokat visszavonták.

[3] A felperes munkaköre 2017. november 27-én és a 2017. január 1-jén kelt kinevezés-módosítás, illetve átsorolási okirat szerint csoportvezető, szervezeti egysége a munka- és tűzvédelmi csoport.

[4] Az Egyenlő Bánásmód Hatóság (a továbbiakban EBH) 2017. június 8-án kelt szám 1 számú határozata szerint a felperes több okiratában tévesen munka-, tűz- és vagyonvédelmi osztály szerepel, azonban ténylegesen feladatait az ilyen elnevezésű csoport keretén belül látta el. A felperes csoportvezető volt, személy1, személy2, továbbá személy3 voltak a beosztottjai. Az átszervezést követően a munka-, tűz- és vagyonvédelmi csoport három önálló csoportra oszlott, amelynek vezetői feladatait személy2, valamint személy3 látta el. Az EBH az alperesi intézményt 200.000 forint bírság megfizetésére kötelezte, mivel a csoportvezető

felperes fizetése 20.000 forinttal kevesebb volt, mint az összehasonlítás alapját képező férfi kollégái.

[5] Ezen döntéssel szemben a munkáltató, jelen per alperese bírósági eljárást kezdeményezett. A Kúria mint másodfokú bíróság Kf.II.37.309/2019/11. számú ítéletével helybenhagyta a Fővárosi Törvényszék ítéletét, amelyben a munkáltató keresetét elutasította.

[6] A felperes 2018. szeptember 3-án kelt rendkívüli hatályú lemondásával szüntette meg a jogviszonyát, amely jogellenesen történt (Kúria Mfv.IV.10.092/2021/4.).

A felperes keresete és az alperes ellenkérelme

[7] A felperes módosított keresetében 2016. február 1. és 2018. augusztus 30-a közötti időszakra havi 80.000 forint illetménykülönbséget megtérítését kérte összesen 2.480.000 forint összegben. Ezen túlmenően 260.000 forint 13 napra járó vezetői pótszabadság megváltását igényelte, 1.018.150 forint vezetői pótlékot, illetve 5.000.000 forint sérelemdíjat is kért.

[8] Hivatkozása szerint az alperes névlegesen csoportvezetői munkakörben alkalmazta, valójában azonban egy 40 fős osztály osztályvezetői feladatait látta el. Előzőekben személy4 és személy5 munkavállalók látták el az osztályvezetői feladatokat, utóbb pedig a felperes ugyanezen tevékenységet látta el csoportvezetőként, alacsonyabb bérezés mellett. A hátrányos megkülönböztetés vonatkozásában védett tulajdonságként a felperes a női nemhez tartozását jelölte meg.

[9] Sérelemdíj iránti igénye tekintetében arra hivatkozott, hogy az alperes részéről személy6 főigazgató megfenyegette, ezzel emberi méltóságát, ezáltal a személyhez fűződő jogait megsértette, továbbá olyan ténykérdést is kifejtett, amely jogsértés vétkességére tekintet nélkül alapozza meg az alperes helytállási kötelezettségét.

[10] Az alperes írásbeli ellenkérelmében a kereset elutasítását és a felperes perköltségben való marasztalását kérte. Hivatkozott a munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény (Mt.) 12. § (1) és (3) bekezdésében foglaltakra.

Az első- és a másodfokú bíróság ítélet

[11] A Fővárosi Törvényszék 12.M.70.709/2020/28. sorszámú ítéletével a keresetet elutasította, a felperest perköltség viselésére kötelezte, és kimondta, hogy a felmerült illeték az állam terhén marad.

[12] Az elsőfokú bíróság pervezetése szerint a felperest terhelte annak bizonyítása, hogy nem csoportvezető, hanem osztályvezető feladatokat látott el. Az alperes a 2017. november 15-én kelt szám2 számú főigazgatói utasítással 2017. december 1-vel módosította a munka-, tűz- és vagyonvédelmi csoport feladatköreit, a csoport elnevezése munka- és tűzvédelmi csoportra módosult, továbbá a vagyonvédelmi funkciókat két önálló csoportba osztották. A felperest a munka- és tűzvédelmi csoportvezető tevékenységgel bízták meg.

[13] Tanúk meghallgatását követően az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a felperes mind a 2017 évi átszervezést megelőzően, mind azt követően csoportvezető volt, bár a szervezeti egység megnevezése és feladatai változtak. Annak nem volt jelentősége, hogy a

szervezeti egység egyes dokumentumokban osztályként szerepel, mivel a felperes csoportvezetői kinevezéssel rendelkezett.

[14] Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint az alperes helyesen hivatkozott az Mt. 12. § (3) bekezdésében foglaltakra, miszerint a munka egyenlő mértékének megállapításánál különösen az elvégzett munka természetét, minőségét kell figyelembe venni. A felperes által hivatkozott munkavállalók életkora, így tapasztalata is meghaladta az övét, ezért nem sértette az egyenlő bánásmód követelményét a részükre magasabb összegű illetmény megállapítása. A felperes nem látta el a teljes szervezeti egység vezetését, az alperes pedig az illetmény megállapítása során megtartotta az egyenlő bánásmód követelményét. Az EBH döntését követően a munkáltató havi 20.000 forint illetménykiegészítést állapított meg a felperesnek, így a kereset nem megalapozott.

[15] A sérelemdíj tekintetében az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a felperes az általa előadottakat nem tudta bizonyítani. személy⁷ TB ügyintéző, illetve személy⁸ gazdasági igazgató tanúkénti meghallgatása alapján a bíróság a felperes előadását nem tudta alátámasztani, személy¹ munkatárs pedig azt vallotta, hogy tudomása volt arról, miszerint személy²nek volt nézeteltérése a felperessel, de fenyegetésről nem számolt be. A felperes személyiségi joga nem sérült, a sérelemdíj iránti igénye így alaptalan.

[16] A felperes fellebbezése folytán eljáró Fővárosi Ítéltábla I.Mf.31.207/2021/6. számú ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta, és a felperest másodfokú perköltség viselésére kötelezte. A fellebbezési illeték az ítélet szerint az állam terhéen marad.

[17] A másodfokú bíróság ítéletében utalt az egyenlő bánásmódról és az esélyegyenlőség előmozdításáról szóló 2003. évi CXXV. törvény (Ebkty.) 19. § (1) és (2) bekezdésében foglaltakra.

[18] A másodfokú bíróság álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a bizonyítási kötelezettség meghatározása során téves következtetésre jutott, mivel a felperesnek csak valószínűsítési kötelezettsége volt, hogy védett tulajdonsága miatt hátrány érte. Védett tulajdonságként női nemét jelölte meg, ezáltal valószínűsítési kötelezettségének eleget tett. Az alperesnek kellett bizonyítani, hogy a felperes nem volt osztályvezető, és nem női neme miatt különböztette meg hátrányosan, az egyenlő munkáért egyenlő bér elvét megtartotta.

[19] A másodfokú bíróság ítéletében utalt a közalkalmazottak jogállásáról szóló 1992. évi XXXIII. törvény (továbbiakban: Kjt.) 8. §-ára, 20.§-ára, illetve 23. §-ában foglaltakra. Érvelése szerint arra már az EBH is rámutatott, hogy a munkáltató adminisztratív tévedése még nem alapozza meg a felperes kereseti kérelmét, miszerint osztályvezető munkakört látott el.

[20] Az a körülmény, hogy személy⁴ a szervezeti átalakítást megelőzően osztályvezető munkakört látott el, még nem támasztja alá a felperes kereseti kérelmét, miszerint ő is ilyen tevékenységet végzett. személy⁴ pedig a felperes előadásával ellentétes állítást tett, amikor úgy nyilatkozott, miszerint a felperes csoportvezetőként a munkavédelmi feladatok ellátásáért volt felelős, és ez azt követően sem változott, hogy ő távozott.

[21] A felperes jelezte a munkáltatónak küldött e-mailben, hogy szeretne osztályvezető lenni, de ilyen kinevezést nem kapott. Az az előadása, miszerint személy⁸ hitegette őt az osztályvezetői kinevezéssel, nem jelent kötelezettséget a munkáltató részéről. A felperes házastársának tanúvallomása pedig nem támasztja alá a felperes előadását, mivel ő nem dolgozott az alperesnél, és csak közvetett tudomása lehetett a történetekről.

[22] Az irányadó tényállás szerint a szervezeti egység, amelynek vezetésére a felperes kinevezést kapott, a munka- és tűzvédelmi csoport volt, tehát nem osztály, és a felperes csoportvezetői tevékenységet látott el.

[23] Az összehasonlítható személyek tekintetében az elsőfokú bíróság bizonyítási kioktatása nem felelt meg az irányadó jogszabályoknak, azonban a bizonyítást lefolytatta, így ennek alapján érdemi döntés volt hozható.

[24] Az egyenlő munkáért egyenlő bér követelményének megtartása során a munkavállalónak meg kell jelölnie konkrétan az összehasonlítható helyzetben levő személyt vagy csoportot. A felperes összehasonlítható helyzetben lévő munkavállalóknak a megelőző két osztályvezetőt, személy4ot és személy5t jelölte meg. Figyelemmel arra, hogy alperes bizonyította, miszerint a felperes csoportvezető és nem osztályvezető volt, ezért személy4 és személy5 nem volt összehasonlítható helyzetben lévő személynek tekintendő.

[25] Az EBH határozatában azt állapította meg, hogy a munkáltató a felperest hátrányosan megkülönböztette a női nemhez tartozása miatt, azonban az eljárásban az összehasonlítható személy személy3 és személy2 csoportvezetők voltak. Az EBH nem személy4 és személy5 vonatkozásában vizsgálta az illetményt, hogy a felperes női nemével kapcsolatban hátrányos megkülönböztetést szenvedett-e el. Mivel jelen perben más a tényállás, az EBH határozata nem volt figyelembe vehető.

[26] A sérelemdíjjal összefüggésben a másodfokú bíróság utalt a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (továbbiakban: Ptk.) 2:52. §-ára. Felhívta tovább a 2016. évi CXXX. törvény (továbbiakban: Pp.) 373. § (1) (2) és (5) bekezdésében foglaltakat.

[27] A másodfokú bíróság álláspontja szerint a felperes meg nem engedett keresetváltoztatást terjesztett elő, amikor fellebbezésében új tényt állított a sérelemdíj tekintetében. Korábbi hivatkozásával ellentétben már azt állította, hogy nem személy6 főigazgató fenyegette meg őt, hanem személy8.

[28] A sérült hanganyaggal összefüggésben a másodfokú bíróság a Pp. 161. § (3) bekezdésére hivatkozott. Álláspontja szerint az ügy érdemi elbírálása szempontjából nem releváns, hogy a tárgyalási jegyzőkönyv elején feltüntették a „hanganyag sérült” szöveget. A tárgyalási jegyzőkönyv kijavítását kérhette volna a felperes, de ilyen igényt nem terjesztett elő. A jegyzőkönyv kijavítás iránti kérelem határidejét elmulasztotta, így a fellebbezésben erre hivatkozása már alaptalan.

A felperes felülvizsgálati kérelme és az alperes ellenkérelme

[29] A felperes felülvizsgálati kérelmében elsődlegesen a jogerős ítéletnek az elsőfokú ítéletre kiterjedő hatályon kívül helyezését kérte a helyes tényállás és az az alapján hozott kereseti kérelemnek helyt adó döntés hozatalával (Pp. 275. § (4) bekezdés). A felperesre hárult 400.000 forint perköltség végrehajtásának felfüggesztését is indítványozta.

[30] A kérelem „befogadhatósága” kapcsán a felperes utalt a Pp. 405. § (3) bekezdésre, 409. § (2) bekezdés a) és b) pontjára, a 410. § (2) bekezdés ca) és cb) pontjában foglaltakra.

[31] Felperes szerint a Pp. 405. § (3) bekezdés rögzíti a jogegységi eljárás kezdeményezését mint „befogadhatósági” indokot. Sérült továbbá jelen esetben a Pp. 264. § (2) bekezdése és a 266. § (2) bekezdése. Érvelése szerint amennyiben a Kúria a felülvizsgálati kérelmet befogadja, úgy meg kell állapítania, hogy a jogerős ítélet ellentétes a Kúria Kf.II.37.309/2019/11. számú ítéletében foglaltakkal, melyet a bíróságoknak további bizonyítás nélkül figyelembe kellett volna venni.

[32] Az alperesnek kellett volna bizonyítania a sérelemdíj jogalapjának hiányát, azt, hogy nem különböztette meg a felperest hátrányosan. A Kúria felperest ért hátrányos megkülönböztetést tényként megállapító ítéletét alperes még az elsőfokú tárgyalás berekesztése előtti időszakban becsatolta. Az eljáró bíróságok nem értékelték, hogy az Ebktv. szerinti valószínűsítési kötelezettségének felperes eleget tett, és azt sem, hogy a Kúria és az alapügyben eljáró közigazgatási bíróság is megállapította a sérelemdíj jogalapját (felülvizsgálati kérelem 4. oldal).

[33] A felülvizsgálati kérelemben felperes a „befogadhatóság” körében hivatkozott a Pp. 409. § (2) bekezdés a) pontjára, (2) bekezdés b) pontjára, illetve (2) bekezdés ca) pontjára. A bíróságok a már ítélt dolognak tekinthető hátrányos megkülönböztetés tényének vizsgálatakor annak ellenkezőjét állapították meg, mint amit már a Kúria is megerősített (a közigazgatási perben).

[34] A felperes a Pp. 410. § (2) bekezdés b) pontjával összefüggésben utalt a Pp. 264. § (2) bekezdésének, a Pp. 266. § (2) bekezdésének megsértésére és – fellebbezési érvelésére visszautalva – a 346. § (4) (5) bekezdésének, valamint a 263. § (1) bekezdésének sérelmére.

[35] A Pp. 410. § (2) bekezdés cb) pontjához kapcsolódó érvelése szerint a jogerős ítélet „összemossa” azt a két tényt, hogy alperes a felperest megkülönböztette hátrányosan, amikor nem osztályvezető bért fizetett neki a munkájáért, és akkor is, amikor más férfi munkatársaihoz képest különböztette meg. A bíróságok azonban eleve nem jól értelmezték a kereseti kérelmében foglaltakat. Alperes nem csupán az osztályvezetőkhez képest különböztette meg hátrányosan a felperest, hanem más, a felpereshez hasonló beosztásba kerülő személyek vonatkozásában is, amely tényt az EBH, a közigazgatási bíróság és a Kúria is megállapított, mely tényt jelen perben a bíróságok figyelmen kívül hagytak a Pp. 264. § (2) bekezdés, 266. § (2) bekezdés ellenére. Ez volt a sérelemdíj bizonyított jogalapja (Ptk. 2:52. §), amelyet figyelembe kellett volna venni (felülvizsgálati kérelem 5. oldal). Az osztályvezető bértől való elmaradással összefüggésben pedig felperes valószínűsítette, hogy az hátrányos megkülönböztetés eredménye, ahol is az alperesre kellett volna terhelni a bizonyítás kötelezettségét.

[36] Felperes hátrányos megkülönböztetése lehet a valószínű oka, hogy nem nevezték ki osztályvezetőnek. A hátrányos megkülönböztetés tehát többszörösen megvalósult, egyrészt abban, hogy a közvetlen férfi munkatársaitól is kevesebb bért kapott, majd abban, hogy noha az osztályvezetők által végzett munkát az osztályvezetők nyugdíjba vonulása, illetve elhalálozása után ő végzete el, sem kinevezése, sem részére osztályvezetői illetmény-különbözet megfizetése nem történt.

[37] A sérelemdíj körében hivatkozott arra (felülvizsgálati kérelem 7. oldal), miszerint a perben nyilvánvalóvá vált, hogy – az eredeti kereseti kérelemben történt elírás ellenére – a tanúként meghallgatott személy⁸nal volt elsősorban a felperesnek konfliktusa, ő különböztette meg hátrányosan és nem személy⁶.

[38] Iratellenesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a felperes 2019. március 6-án nyújtotta be a keresetet a bíróságra, mert 2018. június 19-én joghatályosan terjesztette elő a felperes igényét. 2018. július 20-án formanyomtatványon hiánypótlás keretén belül ismételtelen előterjesztette a tartalma szerint azonos keresetet.

[39] A bizonyítási terhet jogellenesen telepítette felperesre az elsőfokú bíróság és tartotta fenn azt követően, hogy az alperes becsatolta a Kúria azon ítéletét, amely az ezt megelőző közigazgatási ítéletben tényként állapította meg, hogy az alperes hátrányosan különböztette meg a felperest.

[40] A sérelemdíj iránti igény ténybeli alapja bizonyított, annak mértékét pedig az elsőfokú eljárásban az alperes egyáltalán nem vitatta csupán azt, hogy a felperes sérelemdíjra

lenne jogosult. A bíróság nem mérlegelhette, hogy túlzott-e a mérték, hiszen azt az alperes nem vitatta.

[41] A felülvizsgálati kérelem befogadását kérte tehát a felperes, annak lehetőség szerint jogegységi eljárásban történő elbírálásával. Ennek során az eddig hozott ítéletek felülvizsgálatát és ennek eredményeként a felülvizsgálatnak helyt adó igazságos és jogszerű döntés meghozatalát indítványozta.

[42] Az alperes felülvizsgálati ellenkérelme a jogerős ítélet hatályában való fenntartására irányult a felperes perköltség fizetése mellett.

[43] Annak eldöntése, hogy a munkáltató kit talál alkalmasnak magasabb beosztás betöltésére vezetői kompetencia, és nem attól függ, hogy az adott közalkalmazott saját magát erre a feladatra megfelelőnek ítéli-e.

[44] A felperes az átszervezés előtt és azt követően is csoportvezető munkakört látott el, illetménye nem változott, így nem állapítható meg, hogy az Mt. 58. §-ba ütköző módon, egyoldalúan módosította kinevezését a munkáltató.

[45] A sérelemdíjjal összefüggésben a bíróságok személy1, személy4, személy7 tanúk vallomása alapján helyes következtetésre jutottak amikor azt állapították meg, hogy nincs alátámasztva ezzel összefüggésben a felperes állítása.

[46] A Legfelsőbb Bíróság Mfv.II.10.161/2009. számú ítéletében kimondta, hogy átszervezéskor a munkáltató mérlegelési körébe tartozik a feladatok új szervezeti egységek szerinti elosztása, továbbá annak eldöntése, hogy a megváltozott szervezetben kivel, milyen eljárás mellett láttatják el a vezetői feladatokat. A felperes az átszervezés előtt és után is csoportvezető volt.

[47] A bíróságok eljárása megfelelt a Pp. 279. §-ában meghatározottaknak, a bizonyítékokat helyesen mérlegelték és helytálló döntést hoztak.

A Kúria döntése és annak jogi indokai

[48] A felülvizsgálati kérelem az alábbiak szerint nem megalapozott.

[49] A Pp. 423. § (1) bekezdése alapján a Kúria a felülvizsgálat során a felülvizsgálati kérelem korlátai között, az ott megjelölt jogszabályok tekintetében vizsgálta a jogerős ítélet jogszabálysértő voltát figyelemmel a Pp. 523. §-ban foglaltakra is.

[50] A 413. § (1) bekezdés a) és c) pontja rögzíti, hogy a felülvizsgálati kérelemnek a beadványokra vonatkozó általános szabályok mellett tartalmaznia kell a felülvizsgálni kívánt ítélet számát, a jogszabálysértés pontos megnevezését, a jogszabályhely megjelölésével az eljárási, illetve anyagi jogi szabálysértést, amely kihatott az ügy eldöntésére, valamint annak indokait, hogy a fél az új határozat hozatalát vagy a határozat hatályon kívül helyezését milyen okból kívánja. Ezen együttes törvényi feltételeknek a fél akkor tesz eleget, ha egyrészt a megsértett jogszabályhelyet konkrétan megjelöli, másrészt pedig a hivatkozott jogszabálysértést tartalmilag is körülírja, az erre vonatkozó jogi álláspontját részletesen kifejti (1/2017. polgári jogegységi határozat folytán alkalmazandó 1/2016. (II. 15.) KPK vélemény).

[51] Fentiekből következően csak azon felülvizsgálati érvelés volt vizsgálat tárgyává tehető, amely a fenti előírásoknak megfelelt, és a másodfokú bíróság ítéletére vonatkozott, mivel jelen eljárásban kizárólag a jogerős döntésben foglaltak képezhettek vizsgálat tárgyát.

A felülvizsgálat önálló jogorvoslati eljárás, ezért önmagában a fellebbezésben foglaltakra hivatkozás nem értékelhető a felülvizsgálati kérelem elbírálása során.

[52] A munkaügyi perekben a felülvizsgálat különös szabályait a Pp. 523.§ tartalmazza: a felülvizsgálati értékhatárt és az ez alatt maradó felülvizsgálati érték esetén a Pp. 409. § (2) bekezdés alkalmazhatóságát előírva.

[53] A Pp. 408. § (2) bekezdése szerint nincs helye felülvizsgálatnak vagyoni jogi perben, ha az elsőfokú bíróság ítéletét a másodfokú bíróság azonos jogszabályi rendelkezésekre és jogi indoklásra utalással hagyta helyben. Jelen esetben a bíróságok ítéletei ugyan megegyeztek, azonban a felek között munkaügyi per folyt, így arra nem a vagyoni jogi perekre alkalmazott szabályok voltak az irányadók.

[54] A felülvizsgálat engedélyezésével kapcsolatos egyes kérdésekről szóló 1/2021. (VII. 12.) PK vélemény 12. pontjához fűződő indoklás egyebek mellett kimondja „... Tekintve, hogy a Pp. a vagyoni jogi per fogalmát a korábbiaktól eltérően az értelmezési rendelkezések között minden eljárásra irányadóan egységesen, alapvetően az igény természete alapján határozza meg, a különleges eljárásokban a vagyoni jelleg megítélése – a munkaügyi perek kivételével – attól függ, hogy a konkrét igény pénzkövetelésre irányul-e, illetve a fél vagyoni jogain alapul-e”. Ebből következően e körben a munkaügyi perekre eltérő szabályozás az irányadó, vagyis a következetes ítélkezési gyakorlat (Kúria Mfv.X.10.308/2019.; Mfv.X.10.045/2020.; Mfv.X.10.063/2020.) szerint ezek nem minősülnek vagyoni jogi pereknek.

[55] A felperes felülvizsgálati kérelmében a Pp. 409. § (2) bekezdés a) és b) pontjában, 410. § (2) bekezdés b) pontjában foglaltakat alaptalanul hívta fel. A felülvizsgálati érték 8.785.150 forint, mely meghaladja a Pp. 523. § (1) bekezdésben foglalt összeget, ezért a (2) bekezdés alapján a 409. § (2) bekezdés alkalmazásának nincs helye. Mindezek alapján a felperes – tartalma szerint – felülvizsgálat engedélyezése iránti kérelme szükségtelen volt.

[56] A felperes felülvizsgálati kérelmében a Pp. 405. § (3) bekezdésére is hivatkozott jogegységi eljárás kezdeményezését indítványozva a felülvizsgálati eljárás lefolytatásához kapcsolódóan. Ezen kérelmének azonban nem volt jogszabályi alapja.

[57] A Bszi. 27. § (2) bekezdése szerint, ha a jogalkalmazás egységesítése érdekében szükséges, az ítélőtábla és a törvényszék elnöke a Kúria érintett kollégiumvezetőjének javaslatot tesz arra, hogy a jogegység érdekében előzetes döntéshozatali indítvánnyal jogegységi eljárást kezdeményezzen.

A Bszi. 33. § (1) bekezdésében foglaltak szerint jogegységi eljárást kell lefolytatni, ha azt

a) a Kúria elnöke, elnökhelyettese vagy kollégiumvezetője, b) a 32. § (1) bekezdés b) pontjában említett esetben a Kúria tanácsa, vagy c) a legfőbb ügyész indítványozza.

[58] Mindebből tehát az következik, hogy a fél nem jogosult jogegységi eljárást kezdeményezni. Nem merült fel továbbá olyan ok vagy adat, ami a kérésének megfelelően az eljárás megindítását indokolhatná, a Kúria eljáró tanácsa ilyet nem észlelt.

[59] A Pp. 405. § (3) bekezdésében foglalt jogegységi panasz eljárásnak szintén nincs helye a Bszi. 41/B. § (1) (2) bekezdésében foglaltak szerint megtámadható kúriai határozat hiányában.

[60] A felperes felülvizsgálati kérelmében konkrét eljárásjogi jogszabálysértés megjelölése nélkül sérelmezte, hogy a bíróságok már a keresetét is tévesen értelmezték, így érdemben ezen hivatkozásával a Kúria nem foglalkozhatott. A felperes egyébként a tényállás téves megállapítását, a bizonyítékok helytelen mérlegelését sem állította konkrét jogszabálysértés (Pp. 279. §) megjelölésével, így a bíróságok által rögzített tényállás alapján lehetett döntést hozni a felülvizsgálati eljárásban.

[61] A felperes felülvizsgálati kérelmében (4. oldal) a bizonyítási teher téves kiosztását, a felperes további bizonyításra kötelezését sérelmezte jogszabálysértés megjelölése nélkül, ezért ezen előadását sem lehetett a felülvizsgálati eljárásban vizsgálni.

[62] Utalt a felperes a Kúria Kf.II.37.309/2019/11. számú ítéletére azzal, hogy jelen eljárásban az abban foglaltakat irányadónak kell tekinteni mint ítélt dolgot, mivel a Kúria ezen döntésében már kimondta, hogy a felperest hátrányos megkülönböztetés érte női mivolta miatt.

[63] A jogerős ítéletben a fentiek szerint a felülvizsgálati eljárásra is irányadó kereseti kérelemre figyelemmel a hátrányos megkülönböztetés vizsgálatánál az összehasonlítható helyzetben lévő személyek a közigazgatási hatósági eljárásban és perben valamint a jelen munkaügyi perben eltérők: az EBH és a bíróságok (köztük a Kúria) nem személy⁴ és személy⁵ osztályvezetők vonatkozásában vizsgálták korábban a felperes illetményét annak tükrében, hogy az női nemére tekintettel alacsonyabb-e az összege mint férfi munkatársaié. Így e körben jogszabálysértés nem történt (Pp. 264. § (2) bekezdés, 266. § (2) bekezdés), amikor a bíróságok a Kúria közigazgatási perben hozott döntését más összehasonlítható személyi kör alapján nem vették irányadónak.

[64] Ugyanerre tekintettel alaptalan a felperes azon hivatkozása is, miszerint a jogerős ítélet „összemosza” azt a két tény, hogy az alperes akkor is megkülönböztette hátrányosan, amikor nem nevezte ki őt osztályvezetőnek, és nem az ehhez társuló bért fizette, és megsértette akkor is, amikor más férfi munkatársaihoz képest érte hátrány. A felperes továbbá ebben a körben sem anyagi jogi, sem eljárásjogi jogszabálysértést nem jelölt meg, az Ebktv. vonatkozó rendelkezéseit nem hívta fel. Ezen törvényre kizárólag a felülvizsgálati kérelem „befogadhatósága” körében utalt azzal, hogy keresete jogalapjául e jogszabály és ennek megsértése Kúria általi megállapítása szolgált, melyben foglalt valószínűsítési kötelezettségének eleget tett.

[65] A felperes felülvizsgálati kérelmében jogszabálysértés megjelölése nélkül állította (7. oldal), hogy a bíróságok nem észlelték hivatalból, hogy személy⁸nal és nem személy⁶lal volt konfliktusa, ami a sérelemdíjat megalapozta. E körben a Ptk. 2.:52. §-ban foglaltakat a sérelemdíjjal összefüggésben nem jelölte meg, illetve jogszabálysértés megjelölésével nem cáfolta a másodfokú bíróság ítéletének a Pp. 373. § (1) (2) és (5) bekezdésére alapítottan kifejtett álláspontját. A sérelemdíjra való igénye megalapozottságának alátámasztásaként a Ptk. 2.:52. §-ra kizárólag a felülvizsgálati kérelem 5. oldalán hivatkozott, ott is azonban csak a bíróságoknak a közigazgatási ügyben született ítéletének jogsértő figyelmen kívül hagyását állítva, ami – a fent ([62] bekezdés) kifejtettek szerint – alaptalan álláspont. Ebből következően a Kúria a felperes sérelemdíj iránti igényét sem vizsgálhatta.

[66] A kifejtettekre tekintettel a Kúria a jogerős ítéletet hatályában fenntartotta a Pp. 424. § (1) bekezdésében foglaltakra, mivel a felülvizsgálati kérelem jogszabálysértés megállapítására nem adott módot.

[67] Az eljárás során a felperes teljes mértékben pervesztés lett, ezért a Kúria a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján kötelezte az alperesnek a felülvizsgálati eljárásban felmerült, mérsékelt összegű perköltsége megfizetésre. Figyelemmel volt arra, hogy az ügy elbírálása tárgyaláson kívül történt, továbbá értékelte az alperesi beadvány terjedelmét is.

[68] A felperes munkavállalói költségkedvezményre jogosult, ezért a felülvizsgálati eljárás illetéke az állam terhén marad a Pp. 525. §-a és 102. § (6) bekezdése alapján.

[69] Az ítélet elleni a Pp. 407. § (1) bekezdés d) pontja értelmében nincs helye felülvizsgálatnak.

[70] A Kúria a felülvizsgálati kérelmet tárgyaláson kívül bírálta el a Pp. 420. §-a alapján.

Budapest, 2022. június 1.

Dr. Hajdu Edit s.k. a tanács elnöke, Dr. Mészárosné dr. Szabó Zsuzsanna s.k. előadó bíró,
Dr. Stark Marianna s.k. bíró